

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 01, 2014

Nummer 1, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:34](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:38](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:12](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:31](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:24](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:11](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:22](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:19](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:32](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:20](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:15](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:16](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:36](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:17](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:14](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:37](#) 07-01-2014
- [Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:2056](#) 20-12-2013

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Op grond van de inhoud van de brief van een van de raadsheren die het arrest heeft gewezen, moet het ervoor worden gehouden dat het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep ten aanzien van de samenstelling van het hof een misslag bevat. De Hoge Raad leest het proces-verbaal met verbetering van die misslag.

Het middel klaagt dat het bestreden arrest is gewezen door andere raadsheren dan aanwezig waren bij het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep.

De Hoge Raad heeft op de voet van artikel 83 RO inlichtingen ingewonnen bij het hof. Naar aanleiding daarvan heeft mr. M. Gonggrijp-van Mourik bij brief van 26 november 2013 aan de Hoge Raad het volgende bericht:

‘Bij het opmaken van het proces-verbaal van de behandeling ter terechtzitting in hoger beroep op 5 maart 2012 in de zaak [verdachte] is - vermoedelijk door een te groot gesteld vertrouwen in de kantoorautomatisering - onjuist opgenomen dat de zittingscombinatie heeft bestaan uit mrs. N.F van Manen, M. Gonggrijp-van Mourik en H.A. Holthuis, griffier W. Blaak. In het proces-verbaal hadden vermeld moeten zijn de onder het arrest van 19 maart 2013 genoemde namen, te weten mrs. M. Gonggrijp-van Mourik, N.F. van Manen en J.W.H.G. Loyson, griffier W. Blaak. Bij deze brief is een verbeterd exemplaar van het proces-verbaal gevoegd.’

De raadsman heeft op deze brief gereageerd.

Op grond van de inhoud van voormelde brief moet het ervoor worden gehouden dat het onder 2.2.1 genoemde proces-verbaal ten aanzien van de samenstelling van het hof een misslag bevat. De Hoge Raad leest het proces-verbaal met verbetering van die misslag. Daardoor mist het middel feitelijke grondslag, zodat het niet tot cassatie kan leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:31

Zaaknummer: 12/03897

Wetsartikelen: 83 RO

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2012:BX4280. Het hof heeft zijn oordeel dat de OvJ ‘kon en mocht’ komen tot de beslissing de verdachte een transactie aan te bieden alsmede dat de omstandigheid dat het transactiebedrag niet was betaald vervolgens aanleiding ‘kon en mocht’ zijn om alsnog over te gaan tot vervolging ter zake van diefstal dan wel poging tot diefstal, niet toereikend gemotiveerd, in aanmerking genomen dat ter terechtzitting in hoger beroep door de A-G bij het hof is verklaard dat het OM de zaak op een andere manier had moeten afdoen, op grond waarvan is verzocht het OM niet-ontvankelijk te verklaren in de vervolging. Het kennelijke oordeel van het hof dat zich niet de in voornoemd arrest bedoelde situatie voordoet, is niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel richt zich tegen de verwerping door het hof van het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk is in de vervolging.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In artikel 167 lid 1 Sv is aan het Openbaar Ministerie de bevoegdheid toegekend zelfstandig te beslissen of naar aanleiding van een ingesteld opsporingsonderzoek vervolging moet plaatsvinden. De beslissing om tot vervolging over te gaan leent zich slechts in zeer beperkte mate voor een inhoudelijke rechterlijke toetsing in die zin dat slechts in uitzonderlijke gevallen plaats is voor een niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie in de vervolging op de grond dat het instellen of voortzetten van die vervolging onverenigbaar is met beginselen van een goede procesorde, voor zover hier van belang met het verbod van willekeur – dat in strafrechtspraak in dit verband ook wel wordt omschreven als het beginsel van een redelijke en billijke belangenafweging – om de reden dat geen redelijk handelend lid van het Openbaar Ministerie heeft kunnen oordelen dat met (voortzetting van) de vervolging enig door strafrechtelijke handhaving beschermd belang gediend kan zijn. Indien een rechter op deze grond tot het oordeel komt dat sprake is van een

uitzonderlijk geval waarin het Openbaar Ministerie om die reden niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging, gelden voor deze beslissing zware motiveringseisen (vgl. HR 6 november 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX4280, NJ 2013/109).

Het hof heeft zijn oordeel dat de officier van justitie 'kon en mocht' komen tot de beslissing de verdachte een transactie aan te bieden alsmede dat de omstandigheid dat het transactiebedrag niet was betaald vervolgens aanleiding 'kon en mocht' zijn om alsnog over te gaan tot vervolging ter zake van diefstal dan wel poging tot diefstal, niet toereikend gemotiveerd, in aanmerking genomen dat ter terechtzitting in hoger beroep door de advocaat-generaal bij het hof is verklaard dat het Openbaar Ministerie de zaak op een andere manier had moeten afdoen, op grond waarvan hij het hof heeft verzocht het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk te verklaren in de vervolging. Tegen die achtergrond is niet zonder meer begrijpelijk het kennelijke oordeel van het hof dat zich niet de hiervoor onder 3.3 bedoelde situatie voordoet.

Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:15

Zaaknummer: 12/03363

Wetsartikelen: 167 Sv

RECHTSPRAAK

De bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat verdachte opzettelijk het goed wederrechtelijk zich heeft toegeëigend, kan, mede in het licht van hetgeen namens verdachte is aangevoerd, niet zonder meer uit de inhoud van 's hofs bewijsvoering worden afgeleid.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft de raadsman van de verdachte aldaar het woord gevoerd overeenkomstig de aan het proces-verbaal gehechte pleitnota. Deze pleitnota houdt onder meer in:

‘Het onder feit 2 subsidiair ten laste gelegde kan voorts niet bewezen worden verklaard indien de verklaring van cliënte wordt uitgesloten van het bewijs, nu niet uit de bewijsmiddelen kan volgen dat cliënte het verblijfsdocument, door het vinden daarvan, onder zich had. Dit kan derhalve niet worden bewezen. Het enkele aantreffen van het verblijfsdocument in de portemonnee van cliënte, zegt niets over een toevertrouwen of rechtsverhouding waardoor cliënte het document onder zich had alvorens het zich toe te eigenen. [voetnoot 11: HR 23 maart 1999, NJ 1999, 403]

Ook indien de verklaring van cliënte wel zou worden gebruikt, maken de omstandigheden, naar het standpunt van de verdediging, nog niet dat cliënte zich het verblijfsdocument opzettelijk wederrechtelijk heeft toegeëigend. Zij verklaart dat zij het verblijfsdocument heeft gevonden tijdens het uitgaan en is vergeten het naar de politie te brengen. [voetnoot 12: p. 24-25] Gezien het tijdsverloop, het uitgaan op zaterdagavond en de aanhouding op maandagmiddag, is er geen sprake van (voorwaardelijk) opzet van cliënte op de wederrechtelijke toe-eigening. [voetnoot 13: NRL, suppl. 136, aant. 4 bij art. 321] Daarbij plaatst de verdediging overigens haar vraagtekens bij het feit dat er überhaupt al sprake is van toe-eigening. Zo was dat bijvoorbeeld in HR 27 juni 2000, NJ 2000, 616 nog niet het geval terwijl verdachte in die zaak geruime tijd een vliegticket onder zich had gehouden. Kortom, het onder feit 2 subsidiair ten laste gelegde kan niet bewezen worden verklaard.

Conclusie: vrijspraak van het onder [...] 2 subsidiair ten laste gelegde.’

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte opzettelijk het in de bewezenverklaring vermelde goed wederrechtelijk zich heeft toegeëigend, mede in het licht van hetgeen namens de verdachte is aangevoerd, niet zonder meer kan worden afgeleid uit de inhoud van de door het hof gebezigde bewijsvoering, is de bestreden uitspraak niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:19

Zaaknummer: 12/00638

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:150. Aangezien uit 's hofs motivering niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkel verwerven en voorhanden hebben van geldbedragen doordat de gedragingen van verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, is 's hofs oordeel dat het feit als gewoontewitwassen kan worden gekwalificeerd ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het onder 5 bewezen verklaarde (gewoonte)witwassen oplevert.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Vooropgesteld moet worden dat op zichzelf noch de tekst noch de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 420bis en 420quater Sr eraan in de weg staat dat iemand die een in die bepalingen omschreven gedraging verricht ten aanzien van een voorwerp dat afkomstig is uit enig door hemzelf begaan misdrijf, wordt veroordeeld wegens – kort gezegd – (schuld)witwassen. Dat geldt, naar uit de tekst van de wet volgt, ook voor het verwerven of voorhanden hebben van zo'n voorwerp.

Dit betekent niet dat elke gedraging die in artikel 420bis lid 1 Sr en artikel 420quater lid 1 Sr is omschreven, onder alle omstandigheden de – in beide bepalingen nader omschreven – kwalificatie witwassen onderscheidenlijk schuldwitwassen rechtvaardigt. Zo kan ingeval het gaat om een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf en hem het 'verwerven' of 'voorhanden hebben' daarvan wordt verweten, de vraag rijzen of een dergelijk enkel verwerven of voorhanden hebben voldoende is om als (schuld)witwassen te worden aangemerkt.

Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de strafbaarstelling van witwassen strekt ter bescherming van de aantasting van de integriteit van het financieel en economisch verkeer en van de

openbare orde, dat witwassen een veelomvattend, maar ook te begrenzen fenomeen is, en dat ook in het geval het witwassen de opbrengsten van eigen misdrijf betreft, van de witwasser in beginsel een handeling wordt gevegd die erop is gericht 'om zijn criminele opbrengsten veilig te stellen'.

Gelet hierop moet worden aangenomen dat indien vaststaat dat het enkele verwerven of voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.

Daarmee wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of onder zich en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat.

Er moet in dergelijke gevallen dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven of voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. Ingeval de gedraging betrekking heeft op een gedeelte van die voorwerpen, kan slechts het verwerven of voorhanden hebben van dat gedeelte worden aangemerkt als witwassen.

Een vonnis of arrest moet voldoende duidelijkheid verschaffen over de door de rechter in dit verband relevant geachte gedragingen van de verdachte. Wanneer het gaat om het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, moeten daarom bepaaldelijk eisen worden gesteld aan de motivering van het oordeel dat sprake is van (schuld)witwassen. Uit die motivering moet kunnen worden afgeleid dat de verdachte het voorwerp niet slechts heeft verworven of voorhanden heeft gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp.

Deze rechtsregels hebben slechts betrekking op het geval dat de verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf. (Vgl. HR 17 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2001.)

Het hof heeft ten laste van de verdachte onder 5 bewezen verklaard – kort gezegd – het

meermalen verwerven en voorhanden hebben van geldbedragen, terwijl hij wist dat die geldbedragen van misdrijf afkomstig waren. Uit de bewijsvoering van het hof vloeit voort dat het hof aannemelijk heeft geacht dat deze geldbedragen steeds uit eigen misdrijf (het onder 4 bewezen verklaarde meermalen medeplegen van valsheid in geschrift) afkomstig waren.

Het hof heeft het onder 5 bewezen verklaarde feit gekwalificeerd als gewoontewitwassen. Aangezien uit 's hofs motivering echter niet kan worden afgeleid dat sprake is van meer dan het enkele verwerven en voorhanden hebben van die geldbedragen doordat de gedragingen van de verdachte ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van die geldbedragen, is dat oordeel, ontoereikend gemotiveerd.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake het onder 5 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:11

Zaaknummer: 12/03175

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:963. Het hof heeft zijn oordeel, gelet op hetgeen in genoemd arrest is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich direct na een woordenwisseling tussen het latere slachtoffer en verdachte in het bijzonder voordeed ‘in het tijdsbestek nadat hij zijn pistool had doorgeladen, ongeveer één meter in de richting van X liep en hij zijn pistool richtte op X’.

Het middel klaagt dat het bewezen verklaarde, meer in het bijzonder het ‘met voorbedachten rade’ handelen, niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar behoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan

bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963).

Het hof heeft zijn oordeel, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich direct na een woordenwisseling tussen het latere slachtoffer en de verdachte in het bijzonder voordeed 'in het tijdsbestek nadat hij zijn pistool had doorgeladen, ongeveer één meter in de richting van [betrokkene 1] liep en hij zijn pistool richtte op [betrokkene 1]'.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:17

Zaaknummer: 12/01517

Wetsartikelen: 289 Sr en 45 Sr

RECHTSPRAAK

Instelling hoger beroep door een advocaat d.m.v. een bijzondere schriftelijke volmacht aan een griffiemedewerker. De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2009:BJ7810, ECLI:NL:HR:2012:BV6999 en ECLI:NL:HR:2013:BY8357 m.b.t. de eisen die worden gesteld aan een dergelijke volmacht en de ratio van die eisen. Het middel klaagt terecht dat het hof hetgeen in die arresten is bepaald heeft miskend, nu uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat verdachte en zijn raadsman op die terechtzitting zijn verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

Het middel komt op tegen de niet-ontvankelijkverklaring van de verdachte in het hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In voormeld arrest zijn eisen geformuleerd waaraan een schriftelijke volmacht van een advocaat aan een griffiemedewerker om hoger beroep in te stellen dient te voldoen. Zo moet die volmacht inhouden:

- (i) de verklaring van de advocaat dat hij door de verdachte bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep (artikel 450 lid 1 sub a Sv);
- (ii) de verklaring van de advocaat dat de verdachte instemt met het door de medewerker ter griffie aanstonds in ontvangst nemen van de oproeping voor de terechtzitting in hoger beroep (artikel 450 lid 3 Sv);
- (iii) het adres dat door de verdachte is opgegeven voor de toezending van het afschrift van de appeldagvaarding (artikel 450 lid 3 Sv).

Die eisen dienen te worden gezien tegen de achtergrond van de aanscherping van de

wettelijke regeling voor het instellen van hoger beroep. Die aanscherping had tot doel problemen met betrekking tot de betekening van appèldagvaardingen te voorkomen althans te verminderen. Gelet op deze ratio van de eisen waaraan een door een advocaat verstrekte volmacht moet voldoen, is in zaken waarin ter terechtzitting in hoger beroep noch de verdachte noch een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen, daarom in de regel het door een advocaat door middel van een schriftelijke volmacht aan een griffiemedewerker ingestelde beroep niet-ontvankelijk indien die volmacht niet aan alle voormelde voorwaarden voldoet.

Gelet op diezelfde ratio bestaat evenwel onvoldoende grond voor de niet-ontvankelijkverklaring van het appèl op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de hiervoor onder (i) genoemde voorwaarde ingeval ter terechtzitting in hoger beroep wel de verdachte of een door hem op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman is verschenen en deze aldaar – zo nodig daarnaar uitdrukkelijk gevraagd – heeft verklaard dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen, zodat dat verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 20 maart 2012, ECLI:NL:HR:2012:BV6999, NJ 2012/426), en evenmin op de grond dat de volmacht niet voldoet aan de onder (ii) en (iii) vermelde voorwaarden ingeval de verdachte dan wel een op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman ter terechtzitting in hoger beroep is verschenen, aangezien het belang dat met die voorwaarden is gediend, in zo een geval niet is geschaad, zodat het verzuim voor gedekt kan worden gehouden (vgl. HR 22 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY8357, NJ 2013/75).

Het middel klaagt terecht dat het hof het voorgaande heeft miskend, nu uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt dat de verdachte en de raadsman op die terechtzitting zijn verschenen en het aldaar verhandelde bezwaarlijk anders kan worden verstaan dan dat aan de verlening van de (onvolkomen) volmacht de wens van de verdachte ten grondslag lag om (op rechtsgeldige wijze) hoger beroep te doen instellen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:34

Zaaknummer: 12/01964

Wetsartikelen: 450 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht met betrekking tot het opzet en medeplegen.

Het middel klaagt over de motivering van het onder 8 bewezen verklaarde feit, in het bijzonder over het bewezen verklaarde medeplegen en opzet.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ten laste van de verdachte is bewezen verklaard dat hij zich tezamen en in vereniging met een ander opzettelijk in strijd met vergunningsvoorschriften heeft gedragen. Daaruit volgt dat het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte op het overtreden van die vergunningsvoorschriften gericht moet zijn geweest. Dat opzet kan echter niet zonder meer uit de bewijsvoering worden afgeleid. Hetzelfde geldt voor zover is bewezen verklaard dat de verdachte de bewezen verklaarde gedragingen tezamen en in vereniging met een ander heeft verricht. De bewezenverklaring is in zoverre dan ook niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 8 ten laste gelegde en de strafoplegging, verwijst de zaak naar het Gerechtshof Den Haag, Economische Kamer, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:24

Zaaknummer: 12/00624

Wetsartikelen: WED

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2013:963. Het hof heeft zijn oordeel, gelet op hetgeen in genoemd arrest is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed ‘gedurende het tijdsbestek dat hij zijn auto tot stilstand bracht op de Sint Ludwinastraat (nadat hij kennelijk de aanwezigheid van X in het park had opgemerkt) en het moment dat hij X aanreed’, terwijl verdachte in datzelfde korte tijdsbestek eerst ‘vol in de remmen ging’, vervolgens ‘vol gas achteruit ging’ en daarna ‘heel hard door het park’ reed.

Het middel klaagt dat het bewezen verklaarde, meer in het bijzonder het ‘met voorbedachten rade’ handelen, niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Voor een bewezenverklaring van het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ moet komen vast te staan dat de verdachte zich gedurende enige tijd heeft kunnen beraden op het te nemen of het genomen besluit en dat hij niet heeft gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, zodat hij de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven.

Bij de vraag of sprake is van voorbedachte raad gaat het bij uitstek om een weging en waardering van de omstandigheden van het concrete geval door de rechter, waarbij deze het gewicht moet bepalen van de aanwijzingen die voor of tegen het bewezen verklaren van voorbedachte raad pleiten. De vaststelling dat de verdachte voldoende tijd had om zich te beraden op het te nemen of het genomen besluit vormt weliswaar een belangrijke objectieve

aanwijzing dat met voorbedachte raad is gehandeld, maar hoeft de rechter niet ervan te weerhouden aan contra-indicaties een zwaarder gewicht toe te kennen. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de omstandigheid dat de besluitvorming en uitvoering in plotselinge hevige drift plaatsvinden, dat slechts sprake is van een korte tijdspanne tussen besluit en uitvoering of dat de gelegenheid tot beraad eerst tijdens de uitvoering van het besluit ontstaat. Zo kunnen bepaalde omstandigheden (of een samenstel daarvan) de rechter uiteindelijk tot het oordeel brengen dat de verdachte in het gegeven geval niet met voorbedachte raad heeft gehandeld.

Mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat dit bestanddeel heeft, moeten aan de vaststelling dat de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

De achtergrond van het vereiste dat de verdachte de gelegenheid heeft gehad na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, is dat ingeval vaststaat dat de verdachte die gelegenheid heeft gehad, het redelijk is aan te nemen dat de verdachte gebruik heeft gemaakt van die gelegenheid en dus daadwerkelijk heeft nagedacht over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap heeft gegeven (vgl. het overleg en nadenken dat in de wetsgeschiedenis is geplaatst tegenover de ogenblikkelijke gemoedsopwelling). Dat de verdachte daadwerkelijk heeft nagedacht en zich rekenschap heeft gegeven leent zich immers moeilijk voor strafrechtelijk bewijs, zeker in het geval dat de verklaringen van de verdachte en/of eventuele getuigen geen inzicht geven in hetgeen voor en ten tijde van het begaan van het feit in de verdachte is omgegaan. Of in een dergelijk geval voorbedachte raad bewezen kan worden, hangt dan sterk af van de hierboven bedoelde gelegenheid en van de overige feitelijke omstandigheden van het geval zoals de aard van het feit, de omstandigheden waaronder het is begaan alsmede de gedragingen van de verdachte voor en tijdens het begaan van het feit. Daarbij verdient opmerking dat de enkele omstandigheid dat niet is komen vast te staan dat is gehandeld in een ogenblikkelijke gemoedsopwelling, niet toereikend is om daaraan de gevolgtrekking te verbinden dat sprake is van voorbedachte raad (vgl. HR 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963).

Het hof heeft zijn oordeel, gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld met betrekking tot mogelijke contra-indicaties, ontoereikend gemotiveerd, mede in aanmerking genomen dat het hof kennelijk heeft geoordeeld dat de gelegenheid voor de verdachte om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en om zich daarvan rekenschap te geven, zich in het bijzonder voordeed 'gedurende het tijdsbestek dat hij zijn auto tot stilstand

bracht op de Sint Ludwinastraat (nadat hij kennelijk de aanwezigheid van [slachtoffer] in het park had opgemerkt) en het moment dat hij het slachtoffer aanreed', terwijl de verdachte in datzelfde korte tijdsbestek eerst 'vol in de remmen ging', vervolgens 'met een noodgang' achteruit heeft gereden en daarna 'met aanzienlijke snelheid' in de richting van het slachtoffer reed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:16

Zaaknummer: 13/01570

Wetsartikelen: 289 Sr en 45 Sr

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt aangevoerd dat het onderzoek van de zaak destijds zou hebben geleid tot een vrijspraak van de aanvrager, tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie of tot de toepassing van een minder zware strafbepaling indien het hof bekend zou zijn geweest met de bij de aanvraag gevoegde verklaring van [betrokkene]. Het aangevoerde kan echter, mede gelet op de verklaring die de aanvrager ter terechtzitting in hoger beroep als verdachte heeft afgelegd en door het hof voor het bewijs is gebezigd, niet een ernstig vermoeden wekken als hiervoor onder 3.1 vermeld.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:20

Zaaknummer: 13/04943

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Aangezien 's hofs kennelijke oordeel dat verdachte 'op de hoogte is geweest van het in zijn auto aangetroffen geldbedrag' niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid, is de bewezenverklaring onvoldoende met redenen omkleed.

Het middel klaagt dat het bewezen verklaarde opzet niet uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor de beoordeling van het middel is in het bijzonder van belang hetgeen het hof heeft overwogen naar aanleiding van het verweer 'dat uit de bewijsmiddelen niet kan blijken dat verdachte heeft geweten van de aanwezigheid van het geldbedrag in de Volkswagen Golf':

'Bij de beoordeling van het verweer heeft als uitgangspunt te gelden dat de eigenaar van de auto verantwoordelijk is voor hetgeen zich in zijn auto bevindt, tenzij het tegendeel aannemelijk wordt.

Verdachte stond ingeschreven en verbleef in de woning aan de [a-straat 1] en verdachte was de eigenaar van de Volkswagen Golf. Deze Volkswagen Golf stond op het moment van aantreffen van het geldbedrag geparkeerd voor de woning van zijn vader en de sleutels van de auto lagen binnen in de woning.

Als uitgangspunt heeft derhalve te gelden dat verdachte op de hoogte is geweest van het in zijn auto aangetroffen geldbedrag.

Verdacht verweer dat hij in het geheel niets heeft geweten van de aanwezigheid van het geld omdat dit mogelijk buiten zijn medeweten door een hem onbekend iemand in zijn auto is gelegd, is niet geloofwaardig en tijdens het onderzoek ter terechtzitting in het geheel niet aannemelijk geworden.

De enkele verklaring dat het gewoon is dat andere bewoners van het kamp elkaars auto gebruiken, maakt dat niet anders. Immers verdachte heeft gesteld dat hij erg zuinig op zijn auto is en de sleutels van de auto lagen binnen. Daarbij komt dat dit op zich nog geen

verklaring biedt voor het feit dat zo iemand dan dit aanzienlijke bedrag, zonder medeweten van de verdachte, in diens auto zou achterlaten.

Het hof houdt verdachte dan ook verantwoordelijk voor hetgeen in zijn auto is aangetroffen.

Gelet op de teksten die op de pakketjes geld zijn geschreven, welke teksten exact overeen komen met de teksten op het briefje dat op de slaapkamer van zijn vader, medeverdachte [medeverdachte] is aangetroffen, het feit dat de auto voor de woning van [medeverdachte] geparkeerd stond en de sleutels in zijn woning lagen is het hof van oordeel dat verdachte tezamen en in vereniging met [medeverdachte] verantwoordelijk is voor het verbergen van het geld in de auto.'

Aangezien het kennelijk oordeel van het hof dat de verdachte 'op de hoogte is geweest van het in zijn auto aangetroffen geldbedrag' niet zonder meer uit de gebezigde bewijsvoering kan worden afgeleid, is de bewezenverklaring onvoldoende met redenen omkleed.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, voor zover aan zijn oordeel onderworpen en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:12

Zaaknummer: 12/00686

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

De vaststelling dat verdachte blijkt een hem betreffend uittreksel justitiële documentatie d.d. 21 maart 2012 ‘al eens onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van een strafbaar feit’, is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel justitiële documentatie daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De verdachte is ter zake van (parketnummer 10/692192-10 onder 1) ‘opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 2 onder B van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd’, (parketnummer 10/692192-10 onder 2 en parketnummer 10/702201-10) ‘opzettelijk handelen in strijd met een in artikel 2 onder C van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd’ en (parketnummer 10/692192-10 onder 3) ‘wederspanning, terwijl het misdrijf of de daarmee gepaard gaande feitelijkheden enig lichamelijk letsel ten gevolge hebben’, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee weken, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, en een werkstraf voor de duur van 70 uren, subsidiair 35 dagen hechtenis. De strafoplegging is onder meer als volgt gemotiveerd:

‘Het hof heeft in het nadeel van de verdachte acht geslagen op een de verdachte betreffend uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 21 maart 2012, waaruit blijkt dat de verdachte al eens onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van een strafbaar feit. Dat heeft hem er kennelijk niet van weerhouden de onderhavige feiten te plegen.’

De vaststelling dat verdachte blijkt een hem betreffend uittreksel justitiële documentatie, gedateerd 21 maart 2012, ‘al eens onherroepelijk is veroordeeld voor het plegen van een strafbaar feit’, is niet zonder meer begrijpelijk aangezien voormeld uittreksel daarvoor geen steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de

strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:22

Zaaknummer: 12/02707

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:2010:BL2823 m.b.t. de aan te leggen maatstaf. Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij de van toepassing zijnde maatstaf heeft gehanteerd. De toe te passen maatstaf sluit niet uit dat de rechtbank, indien de omstandigheden van het geval dat meebrengen, bij de beoordeling van het klaagschrift tevens onderzoekt of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van prop. en subs. Aan de omstandigheid dat de zaak tegen de klagers ‘al 5 maanden lijkt stil te liggen en sprake is van inbreuk op het eigendomsrecht’, kan evenwel niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat voortzetting van het beslag niet in overeenstemming is met die eisen en de beslagen moeten worden opgeheven. Ook in zoverre is het oordeel niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is gericht tegen de gegrondverklaring van het door de klagster en de klager ingediende klaagschrift. Het klaagt in het bijzonder dat de beslissing van de rechtbank blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans dat die beslissing onvoldoende met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In cassatie moet ervan worden uitgegaan dat het gaat om op de voet van artikel 94a lid 2 Sv onder de klagster en de klager gelegde beslagen op de in de bestreden beschikking genoemde zaken.

Bij de beoordeling van een klaagschrift tegen zo een beslag dient de rechter te onderzoeken a. of er ten tijde van zijn beslissing sprake is van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete van de vijfde categorie kan worden opgelegd en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, aan de klagster en/of de klager, als verdachte, een verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen (vgl. HR 28 september

2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, NJ 2010/654).

Uit de overwegingen van de rechtbank blijkt niet dat zij deze maatstaf heeft aangelegd. Daarom is de bestreden beschikking ontoereikend gemotiveerd.

De toe te passen maatstaf sluit niet uit dat de rechtbank, indien de omstandigheden van het geval dat meebrengen, bij de beoordeling van het klaagschrift tevens onderzoekt of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Aan de omstandigheid dat de zaak tegen de klagers 'al 5 maanden lijkt stil te liggen en sprake is van inbreuk op het eigendomsrecht', zoals de rechtbank heeft overwogen, kan evenwel niet zonder meer de conclusie worden verbonden dat voortzetting van het beslag niet in overeenstemming is met die eisen en de beslagen moeten worden opgeheven. Ook in zoverre is het oordeel van de rechtbank niet toereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Noord-Nederland, zittingsplaats Groningen, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:38

Zaaknummer: 12/03551

Wetsartikelen: 94a lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Nu uit de gebezigde bewijsvoering niet méér kan worden afgeleid dan dat in de auto een plastic tas met geld is aangetroffen, is de bewezenverklaring wat betreft het ‘verhullen’ van de herkomst van het geldbedrag, mede gelet op de wetsgeschiedenis, niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Opmerking verdient dat de o.m. uit ECLI:NL:HR:2013:BX6909 voortvloeiende rechtsregels slechts betrekking hebben op het geval dat de verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf (vgl. ECLI:NL:HR:2013:2002).

Het middel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat sprake is van ‘verhullen’ als bedoeld in artikel 420bis lid 1 onder a Sr.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Artikel 420bis Sr luidt, voor zover hier van belang:

‘1. Als schuldig aan witwassen wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van de vijfde categorie:

a. hij die van een voorwerp de werkelijke aard, de herkomst, de vindplaats, de vervreemding of de verplaatsing verbergt of verhult, dan wel verbergt of verhult wie de rechthebbende op een voorwerp is of het voorhanden heeft, terwijl hij weet dat het voorwerp - onmiddellijk of middellijk - afkomstig is uit enig misdrijf. (...)’

De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de Wet van 6 december 2001, Stb. 2001, 606, tot wijziging van het Wetboek van Strafrecht en enkele andere wetten in verband met de strafbaarstelling van het witwassen van opbrengsten van misdrijven, houdt onder meer het volgende in:

‘Verbergen of verhullen van de werkelijke aard, herkomst, vindplaats enz.

(eerste lid, onderdeel a)

Bij de in het eerste lid, onderdeel a, strafbaar gestelde gedraging gaat het om al die handelingen die tot doel hebben en geschikt zijn om de werkelijke aard, herkomst, vindplaats enzovoort van een voorwerp te verbergen of verhullen. De strafbaarstelling geeft niet nader aan om welke handelingen het allemaal kan gaan; bepalend voor de strafbaarheid is het effect van het handelen. De termen «verbergen» en «verhullen» impliceren dus een zekere doelgerichtheid: het handelen is erop gericht het zicht op de aard, herkomst, vindplaats enz. van voorwerpen te bemoeilijken en is ook geschikt om dat doel te bereiken. Veelal zal bij een enkele handeling ten aanzien van een voorwerp nog niet van een dergelijk doelgerichtheid kunnen worden gesproken. Vaak zal het gaan om een reeks van handelingen, die tezamen een geval van witwassen opleveren. Dit betekent dat voor het bewijs van het verbergen of verhullen vaak naar meer handelingen (transacties) in het witwastraject zal moeten worden gekeken. Uit alle stappen tezamen moet duidelijk worden dat er (zonder redelijke economische grond) met geld is geschoven op een manier die geschikt is het spoor aan de waarneming te onttrekken. Juist die ondoorzichtigheid van de opeenvolgende transacties brengt mee dat werkelijke aard, herkomst, vindplaats, rechten enzovoort buiten beeld blijven. Het voorgaande sluit niet uit dat onder omstandigheden ook een enkele handeling verbergen of verhullen zou kunnen opleveren, hoewel in zo'n geval waarschijnlijk eerder gesproken kan worden van een van de gedragingen genoemd in het eerste lid, onderdeel b, van de artikelen 420bis en 420quater (zie hierna).

Over de termen «verbergen of verhullen» kan nog het volgende worden opgemerkt. In plaats van de in richtlijn 91/308/EEG voorkomende, wat verouderde term «verhelen» is de term «verbergen» gekozen. «Verbergen» en «verhullen» zullen elkaar grotendeels overlappen. Van een volstrekt onzichtbaar maken van de werkelijke aard, herkomst, vindplaats enzovoort behoeft geen sprake te zijn. Als dat zo zou zijn, zou het zelden tot een strafvervolging kunnen komen. Van «verhullen» – volgens Van Dale synoniem voor «versluieren» – zal al sprake kunnen zijn als door bepaalde constructies een mistgordijn wordt opgeworpen dat weliswaar enig zicht op het voorwerp en de daarbij betrokken personen toelaat, maar het niet mogelijk maakt om met enige zekerheid de (legale) herkomst en de rechthebbende vast te stellen. De trits feiten die volgens de richtlijn verhuld kunnen worden (werkelijke aard, oorsprong, vindplaats, vervreemding, verplaatsing, rechten op of eigendom van voorwerpen), is in zijn geheel in artikel 420bis, eerste lid, onder a, overgenomen. Veelal zullen feiten samenvallen, dat wil zeggen tezamen door een en dezelfde witwashandeling worden verhuld. Zo zal het verbergen of verhullen van de vervreemding of de verplaatsing vaak neerkomen op het verbergen van de vindplaats of de rechthebbende. Met het verbergen of verhullen van de «werkelijke aard» van het voorwerp wordt bedoeld het voorwenden van een andere aard dan

de werkelijke (bijvoorbeeld gelden worden gepresenteerd als de winst uit een legaal bedrijf, terwijl ze in werkelijkheid uit drugshandel afkomstig zijn). Toegevoegd is het verbergen of verhullen van degene die het voorwerp voorhanden heeft. Hierbij gaat het om degene die het voorwerp feitelijk tot zijn beschikking heeft. Vaak laten witwasconstructies er namelijk geen twijfel over bestaan wie in juridische zin rechthebbende op het voorwerp is, maar zijn ze er juist op gericht te verhullen wie feitelijk de beschikkingsmacht over het voorwerp heeft.’

Nu uit de gebezigde bewijsvoering niet méér kan worden afgeleid dan dat in de auto een plastic tas met geld is aangetroffen, is de bewezenverklaring wat betreft het ‘verhullen’ van de herkomst van het geldbedrag, mede gelet op de hiervoor weergegeven wetgeschiedenis, niet naar de eis der wet met redenen omkleed. Voor zover het middel daarover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Opmerking verdient dat voor zover in de toelichting op het middel een beroep wordt gedaan op HR 8 januari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BX6909, NJ 2013/265, wordt miskend dat de onder meer uit dit arrest voortvloeiende rechtsregels slechts betrekking hebben op het geval dat de verdachte voorwerpen heeft verworven of voorhanden heeft gehad, terwijl aannemelijk is dat die voorwerpen afkomstig zijn uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf (vgl. HR 17 december 2013, ECLI:NL:HR:2013:2002).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 4 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:14

Zaaknummer: 11/04840

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Hetgeen het hof heeft vastgesteld – waarbij het hof verdachtes antecedenten op het gebied van de Opiumwet heeft genoemd – brengt mee dat de verbalisanten tot het instellen van het onderzoek aan de kleding op grond van artikel 9 lid 2 Ow niet bevoegd waren. Het enkele hebben van antecedenten ter zake levert immers nog geen ernstige bezwaren in de zin van voornoemde bepaling op die tot onderzoek aan de kleding van verdachte kon leiden, ook niet in combinatie met de overige vastgestelde feiten en onderzoek. Dit behoeft niet tot cassatie te leiden, nu uit de vaststellingen van het hof onmiskenbaar kan worden afgeleid dat de verbalisanten ten aanzien van verdachte voldoende ernstige bezwaren hadden kunnen aannemen ter zake van zijn betrokkenheid bij woninginbraken, indien zij niet waren uitgegaan van het bestaan van ernstige bezwaren op grond van de Opiumwet. De enkele omstandigheid dat het onderzoek aan de kleding van verdachte heeft plaatsgevonden toen hij te dier zake nog niet was aangehouden en aan dit in artikel 56 Sv gestelde vereiste nog niet was voldaan, kan niet worden aangemerkt als een verzuim waardoor een belangrijk strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel in aanzienlijke mate is geschonden. Voor bewijsuitsluiting is dan geen plaats.

Het middel klaagt dat het hof een gevoerd verweer strekkende tot bewijsuitsluiting ten onrechte, althans op ontoereikende gronden heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Het hiervoor onder 2.5 overwogene houdt in dat sprake is geweest van een onherstelbaar vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv. Het namens de verdachte ter terechtzitting in hoger beroep gevoerde verweer strekte ertoe dat dit verzuim tot uitsluiting van het bewijs van

de bij het onderzoek aan de kleding van de verdachte aangetroffen schroevendraaiers en bivakmuts dient te leiden.

Het enkele feit dat sprake is van een onrechtmatig onderzoek aan de kleding, hetgeen een schending van het in artikel 8 EVRM gewaarborgde recht oplevert, brengt nog niet mee dat het recht van de verdachte op een eerlijk proces als bedoeld in artikel 6 EVRM is geschonden. Het verweer van de verdediging is daarop ook niet gericht geweest.

Blijkens zijn hiervoor in 2.3 weergegeven overwegingen heeft het hof het volgende vastgesteld. In de wijk Veldhuizen in Ede werden door een groep (voornamelijk Marokkaanse) jongeren op grote schaal en gedurende een reeds lange periode onder andere inbraken in woningen en bedrijven gepleegd. De politie is ter plaatse gegaan naar aanleiding van een melding op 15 september 2009 omstreeks 03.50 uur over een auto die zich al een half uur ophield op de Hermelijnsaan in Lunteren. De auto bleek op naam te staan van medeverdachte [medeverdachte 1], van wie het de politie ambtshalve bekend was dat deze zeer actief betrokken was bij woninginbraken.

De verbalisanten zagen de auto rijden en stoppen in een S-bocht van de weg. Vanuit het aan de linkerkant van de weg gelegen struikgewas liep een donkergeklede manspersoon via de achterzijde van de auto om de auto heen en nam plaats op de bijrijderstoel, waarna de auto met hoge snelheid wegreed. Nadat de auto tot staan was gebracht bleek dat deze daadwerkelijk door genoemde [medeverdachte 1] werd bestuurd, dat de verdachte daarin zat als bijrijder en een medeverdachte, [medeverdachte 2], achterin. Vervolgens zagen zij dat de jas en de broek van de verdachte nat waren en dat daar graszaden op zaten en dat ook de broek van [medeverdachte 2] nat was, dat daar graszaden op zaten en dat hij modder in zijn gezicht had.

Hieruit kan onmiskenbaar worden afgeleid dat de verbalisanten ten aanzien van de verdachte voldoende ernstige bezwaren hadden kunnen aannemen ter zake van zijn betrokkenheid bij woninginbraken, indien zij niet waren uitgegaan van het bestaan van ernstige bezwaren op grond van de Opiumwet. De enkele omstandigheid dat het onderzoek aan de kleding van de verdachte heeft plaatsgevonden toen hij te die zake nog niet was aangehouden en aan dit in artikel 56 Sv gestelde vereiste nog niet was voldaan, kan niet worden aangemerkt als een verzuim waardoor een belangrijk strafvorderlijk voorschrift of rechtsbeginsel in aanzienlijke mate is geschonden. Voor bewijsuitsluiting van de bij het onderzoek aan de kleding van de verdachte aangetroffen schroevendraaiers en bivakmuts is dan geen plaats. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat het gevoerde verweer slechts inhoudt dat het onrechtmatige onderzoek aan de kleding moet leiden tot bewijsuitsluiting, zonder dat daarbij is aangevoerd welk concrete belang van de verdachte hierdoor is geschaad en welk nadeel de

verdachte hierdoor heeft ondervonden. Daarbij verdient opmerking dat het belang van de verdachte dat het gepleegde feit niet wordt ontdekt, niet kan worden aangemerkt als een rechtens te respecteren belang zodat een eventuele schending van dit belang als gevolg van een vormverzuim niet een nadeel oplevert als bedoeld in artikel 359a lid 2 Sv.

Het hof heeft het verweer dus terecht verworpen, wat er zij van de gronden waarop die verwerping berust.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:36

Zaaknummer: 12/01845

Wetsartikelen: 359a Sv en 9 lid 2 Opiumwet

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad herhaalt relevante overwegingen uit ECLI:NL:HR:1989:ZC8253. Uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat verdachte 1,5 jaar na het ‘lenen’ van de geldbedragen het geld nog niet had teruggegeven ondanks zijn toezegging het geld binnen 1,5 uur respectievelijk dezelfde dag terug te brengen. Gelet hierop alsmede gelet op de omstandigheden waaronder verdachte het geld heeft geleend, heeft het hof kennelijk afgeleid dat verdachte als heer en meester heeft beschikt over de geldbedragen. ’s Hofs oordeel dat verdachte zich aldus de bedragen wederrechtelijk heeft toegeëigend geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd. Conclusie A-G: anders.

Het middel klaagt over het in de zaak met parketnummer 01/845561-09 onder 1 bewezen verklaarde, meer in het bijzonder dat de verdachte de geldbedragen ‘wederrechtelijk zich heeft toegeëigend’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De onderhavige tenlastelegging is toegesneden op artikel 321 Sr. Daarom moet de in de tenlastelegging voorkomende uitdrukking ‘wederrechtelijk zich heeft toegeëigend’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als toekomt aan dezelfde – in de vervoeging ‘wederrechtelijk zich toeëigent’ – in dat artikel voorkomende uitdrukking. Van zodanig toe-eigenen is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort (vgl. HR 24 oktober 1989, ECLI:NL:HR:1989:ZC8253, NJ 1990/256).

Uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid dat de verdachte anderhalf jaar na het ‘lenen’ van de geldbedragen het geld nog niet had teruggegeven, ondanks zijn toezegging het geld binnen anderhalf uur respectievelijk dezelfde dag terug te brengen. Gelet hierop alsmede gelet op de omstandigheden waaronder de verdachte het geld heeft geleend, heeft het hof kennelijk geoordeeld dat de verdachte als heer en meester heeft beschikt over de geldbedragen. Het oordeel van het hof dat de verdachte zich aldus de bedragen

wederrechtelijk heeft toegeëigend geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘Het middel stelt de vraag aan de orde wat moet worden verstaan onder “toe-eigening”.

Van toe-eigenen in de zin van art. 321 Sr is sprake indien een persoon zonder daartoe gerechtigd te zijn als heer en meester beschikt over een goed dat aan een ander toebehoort.”¹ Uit de jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat uit de bewijsmiddelen moet volgen dát iemand als heer en meester over een goed is gaan beschikken. Het als “heer en meester over een goed beschikken” kan bijvoorbeeld volgen uit het feit dat iemand een geleend goed probeert te verkopen² of dat blijkt dat iemand het goed voor zichzelf wil behouden.³ Het enkele feit dat iemand een auto huurt en deze niet op tijd terug brengt, is daarvoor niet voldoende.

De bewijsmiddelen in onderhavige zaak houden niets in waaruit volgt dat de verdachte als heer en meester over het geld heeft beschikt. Uit het bewijsmiddel onder 8, lijkt zelfs het tegenovergestelde te volgen. Daaraan kan – ten overvloede – nog worden toegevoegd dat het niet terugbetalen van een lening niet zonder meer als verduistering kan worden gekwalificeerd, omdat het als heer en meester over geleend geld beschikken niet wederrechtelijk is. Het is juist de essentie van de leenovereenkomst dat dit met toestemming van de uitlener gebeurt. Om van verduistering te kunnen spreken moet er meer aan de hand zijn, zoals het niet terugbetalen ondanks herhaalde aanmaningen, maar ook in dat geval kan het niet terugbetalen van een geldlening ook uitsluitend als een civielrechtelijke aangelegenheid worden gezien.

Ik meen daarom dat het middel terecht is voorgesteld.’

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:32

Zaaknummer: 12/00494

Wetsartikelen: 321 Sr

RECHTSPRAAK

Nu in cassatie ervan moet worden uitgegaan dat een proces-verbaal van de terechtzitting van de rechtbank niet is opgemaakt, kan niet worden vastgesteld of de dag van de uitspraak op die terechtzitting is bekendgemaakt. Het proces-verbaal van de terechtzitting is in beroep de enige kenbron voor de ter terechtzitting in acht genomen vormen (ECLI:NL:HR:2005:AU1993). Anders dan het hof heeft geoordeeld kan die bekendmaking niet worden afgeleid uit de aantekeningen op de door de A-G bij het hof overgelegde zittingslijst van de terechtzitting van de rechtbank. 's Hofs oordeel dat binnen 14 dagen na de uitspraak van de rechtbank door betrokkene hoger beroep had moeten worden ingesteld, is ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt dat het hof de betrokkene ten onrechte, althans zonder toereikende motivering, niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Nu in cassatie ervan moet worden uitgegaan dat een proces-verbaal van de terechtzitting van de rechtbank van 14 juli 2010 niet is opgemaakt, kan niet worden vastgesteld of de dag van de uitspraak op de terechtzitting van 14 juli 2010 is bekendgemaakt. Het proces-verbaal van de terechtzitting is in beginsel de enige kenbron voor de ter terechtzitting in acht genomen vormen (vgl. HR 22 november 2005, ECLI:NL:HR:2005:AU1993). Anders dan het hof heeft geoordeeld kan die bekendmaking niet worden afgeleid uit de aantekeningen op de door de advocaat-generaal bij het hof overgelegde zittingslijst van de terechtzitting van de rechtbank van 14 juli 2010. Het oordeel van het hof dat binnen 14 dagen na de uitspraak van de rechtbank door de betrokkene hoger beroep had moeten worden ingesteld, is ontoereikend gemotiveerd. Het middel is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-01-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:37

Zaaknummer: 11/04899

Wetsartikelen: 511 lid 1 en 2 (oud) Sv

RECHTSPRAAK

1. Afwijzing getuigenverzoek. Herstelmogelijkheid maatstaf. Regiezitting. 2. Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik. 3. Vordering beledigde partij. Schadevergoedingsmaatregel.

Het voorgestelde eerste middel:

Het middel klaagt over de afwijzing van het verzoek van de verdediging om [betrokkene 1] en [betrokkene 2] als getuigen te horen.

Overwegingen ten aanzien van het eerste middel:

Een terechtzitting in hoger beroep kan worden aangemerkt als een ‘regiezitting’ in de hiervoor in de wetsgeschiedenis aangeduide zin indien die zitting wordt benut om, vooruitlopend op de inhoudelijke behandeling van het hoger beroep, beslissingen te nemen die van belang zijn voor de omvang en inrichting van die inhoudelijke behandeling. Het voorbereidende karakter van een dergelijke zitting brengt mee dat zich gevallen kunnen voordoen waarin de rechter het weliswaar niet nodig acht de beslissing op een verzoek van een procespartij tot het horen van een getuige aan te houden (vgl. HR 19 juni 2007, ECLI:NL:HR:2007:AZ9346), doch hij in de motivering van zijn afwijzende beslissing van dat verzoek niettemin tot uitdrukking brengt dat pas bij de inhoudelijke behandeling van de zaak de voor de beoordeling van dat verzoek relevante belangen in hun volle omvang – en met toepassing van de ten tijde van de regiezitting geldende beoordelingsmaatstaf – gewogen kunnen worden. Indien die procespartij het in zo een geval wenselijk acht dat de desbetreffende getuige alsnog wordt gehoord, zal hij die wens voorafgaand aan of tijdens die inhoudelijke behandeling kenbaar moeten maken door een daartoe strekkend, gemotiveerd verzoek te doen.

In deze zaak moet de terechtzitting in hoger beroep van 21 december 2010 worden aangemerkt als een ‘regiezitting’ in voornoemde zin, bedoeld om – vooruitlopend op de inhoudelijke behandeling van de zaak, welke plaatsvond op 1 december 2011 – beslissingen te nemen die van belang waren voor de omvang en inrichting van de inhoudelijke behandeling. In een geval als het onderhavige waarin in de appèlschriftuur als bedoeld in artikel 410 lid 1 Sv, een opgave van getuigen wordt gedaan, dient de rechter, gelet op artikel 418 lid 1 Sv – behoudens de zich

hier niet voordoende uitzondering van artikel 418 lid 2 Sv – de in artikel 288 lid 1 Sv voorziene maatstaf te hanteren. De afwijzing door het hof ter terechtzitting van 21 december 2010 van de verzoeken tot het horen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] als getuigen op de grond dat deze verzoeken ‘onvoldoende onderbouwd’ waren, moet tegen de achtergrond van hetgeen onder 3.4 is overwogen aldus worden verstaan dat het hof deze verzoeken heeft afgewezen omdat het zich op basis van wat bij gelegenheid van de regiezitting ter tafel was, onvoldoende ingelicht achtte om – met toepassing van de daarvoor geldende beoordelingsmaatstaf – de verzoeken te kunnen toewijzen.

Nu de verdediging haar verzoek tot het horen van [betrokkene 1] en [betrokkene 2] als getuigen bij gelegenheid van de inhoudelijke behandeling van de zaak niet meer naar voren heeft gebracht, bestond voor het hof bij die behandeling geen aanleiding zich ambtshalve te buigen over de vraag of dit eerder als onvoldoende onderbouwd afgewezen verzoek alsnog voor toewijzing in aanmerking kwam.

Het middel faalt.

Het voorgestelde tweede middel:

Het middel klaagt over de verwerping van het verweer dat het Openbaar Ministerie niet-ontvankelijk moet worden verklaard in de vervolging van de verdachte omdat tijdens het voorbereidend onderzoek niet is gehandeld conform de Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik (Stcrt. 2008, 253; hierna: de Aanwijzing).

Overwegingen ten aanzien van het tweede middel:

Het in het middel bedoelde verweer, de verwerping daarvan door het hof en de inhoud van de Aanwijzing zijn – voor zover in cassatie van belang – weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.2 tot en met 4.5.

In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat het in het middel bedoelde verweer moet worden verworpen, nu de niet-naleving van de Aanwijzing niet een zodanig ernstig vormverzuim oplevert dat dit moet leiden tot de niet-ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie in de vervolging. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is in het licht van hetgeen is aangevoerd ook niet onbegrijpelijk.

Het middel faalt.

Het voorgestelde vijfde middel:

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte de in artikel 36f Sr bedoelde

schadevergoedingsmaatregel heeft opgelegd en de vordering van de beledigde partij heeft toegewezen voor zover die toewijzing het bedrag van € 680,67 te boven gaat.

Overwegingen ten aanzien van het vijfde middel:

Het hof heeft de vordering van de beledigde partij toegewezen tot een bedrag van € 8.610,90, haar in haar vordering voor het overige niet-ontvankelijk verklaard, en voorts aan de verdachte de verplichting opgelegd tot betaling aan de Staat ten behoeve van de beledigde partij van een bedrag van € 8.610,90, subsidiair 78 dagen hechtenis.

Artikel 51a en 51b Sv en artikel 36f Sr zijn in onder meer het arrondissement Amsterdam, waar de zaak in eerste aanleg is berecht, in werking getreden op 1 april 1995 (Besluit van 30 maart 1995, Stb. 1995, 160). Deze artikelen zijn ingevolge artikel IX lid 1 van de Wet van 23 december 1992 tot aanvulling van het Wetboek van Strafrecht, het Wetboek van Strafvordering, de Wet voorlopige regeling schadefonds geweldsmisdrijven en andere wetten met voorzieningen ten behoeve van slachtoffers van strafbare feiten (Stb. 1993, 29) niet van toepassing op strafbare feiten die zijn begaan vóór het tijdstip van de inwerkingtreding (vgl. HR 7 mei 2002, ECLI:NL:HR:2002:AE0537, NJ 2002/390). Uit de bewezenverklaring volgt dat het feit waarvoor de verdachte is veroordeeld, is begaan vóór 1 april 1995. Nu hier het recht van vóór 1 april 1995 geldt, kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven voor zover daarbij de vordering van de beledigde partij is toegewezen tot een bedrag van meer dan € 680,67 (f 1.500,-) zijnde het toentertijd ingevolge artikel 56 (oud) RO ten hoogste toegestane bedrag van de door de beledigde partij te vorderen schadevergoeding, en voor zover daarbij op de voet van artikel 36f Sr aan de verdachte een betalingsverplichting, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door hechtenis, is opgelegd. Het middel slaagt in zoverre (vgl. HR 14 juni 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP8798).

Gelet op het vorenstaande zal de Hoge Raad de bestreden uitspraak vernietigen voor zover het toegewezen bedrag van de vordering van de beledigde partij het bedrag van € 680,67 te boven gaat. Voorts zal de Hoge Raad de beledigde partij voor het meerdere niet-ontvankelijk verklaren in haar vordering en de bestreden uitspraak vernietigen voor zover daarbij een schadevergoedingsmaatregel is opgelegd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend voor zover daarbij de vordering van de beledigde partij is toegewezen tot een hoger bedrag dan € 680,67 en aan de verdachte een schadevergoedingsmaatregel van € 8.610,90, subsidiair 78 dagen hechtenis, is opgelegd, verklaart de beledigde partij niet-ontvankelijk in haar vordering voor zover deze een bedrag van € 680,67 te boven gaat en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 20-12-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:2056

Zaaknummer: 12/00175

Wetsartikelen: 51a Sv, 51b Sv, 36f Sr en 41o Sv

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad stelt ECLI:NL:HR:2013:BY3151 en ECLI:NL:HR:2013:705 voorop. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen. De Hoge Raad vernietigt het bestreden arrest wat betreft de strafoplegging.

In zijn arrest van 21 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BY3151, heeft de Hoge Raad geoordeeld dat de rechter die een onvoorwaardelijke gevangenisstraf oplegt wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr, zich ervan dient te vergewissen dat de stappen van de in de Terugkeerrichtlijn vastgelegde terugkeerprocedure zijn doorlopen en daarvan in de motivering van zijn beslissing dient blijk te geven. De Hoge Raad heeft aanleiding gezien in zaken waarin de cassatieschriftuur is ingekomen vóór 21 mei 2013 de naleving van deze regels ambtshalve te onderzoeken (vgl. HR 17 september 2013, ECLI:NL:HR:2013:705).

Wegens handelen in strijd met artikel 197 (oud) Sr is de verdachte veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Uit het bestreden arrest blijkt niet dat het hof zich ervan heeft vergewist dat de stappen van de terugkeerprocedure zijn doorlopen.

Nu de cassatieschriftuur vóór 21 mei 2013 bij de griffie van de Hoge Raad is ingekomen, zal de Hoge Raad het bestreden arrest wat betreft de strafoplegging ambtshalve vernietigen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Het oordeel van het hof dat artikel 2 Politiewet 1993 in samenhang met artikel 141 en 142 Sv als wettelijke basis kan dienen voor het tonen van één of meer foto('s) van verdachte op internet is juist. Het oordeel van het hof, erop neerkomende dat het tonen van de camerabeelden van verdachte op het internet in de gegeven omstandigheden niet in strijd is met beginselen van prop. en subs., zodat het tonen van de beelden van verdachte op het internet niet onrechtmatig is geweest en geen vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv oplevert dat tot bewijsuitsluiting of strafvermindering aanleiding kan geven, is niet onbegrijpelijk en behoefde, mede gelet op hetgeen ten verweere is aangevoerd, geen nadere motivering.

Het eerste middel klaagt dat het hof bij de verwerping van het verweer over het gebruik van onrechtmatig verkregen bewijsmateriaal heeft geoordeeld dat artikel 2 Politiewet 1993 in combinatie met het bepaalde in artikel 141 en 142 Sv een toereikende grondslag biedt voor het tonen van beelden op internet. Het tweede middel, luidende dat het hof 'tot een onbegrijpelijke motivering is gekomen bij de verwerping van het verweer strekkende tot bewijsuitsluiting', komt blijkens de toelichting in het bijzonder op tegen het oordeel dat de aldus gebruikte methode van opsporing proportioneel was. De middelen lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De Hoge Raad overweegt als volgt.

Het oordeel van het hof dat artikel 2 Politiewet 1993 in samenhang met artikel 141 en 142 Sv als wettelijke basis kan dienen voor het tonen van één of meer foto('s) van de verdachte op internet, is juist.

Het oordeel van het hof dat erop neerkomt dat het tonen van de camerabeelden van de verdachte op internet in de gegeven omstandigheden niet in strijd is met beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit, zodat het tonen van de beelden van de verdachte op

internet niet onrechtmatig is geweest en geen vormverzuim als bedoeld in artikel 359a Sv oplevert dat tot bewijsuitsluiting of strafvermindering aanleiding kan geven, is niet onbegrijpelijk en behoefde, mede gelet op hetgeen ten verwere is aangevoerd, geen nadere motivering.

De middelen falen.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad verklaart verdachte niet-ontvankelijk in het beroep, nu niet binnen de in artikel 437 lid 2 Sv genoemde termijn door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Datum uitspraak:

Zaaknummer: